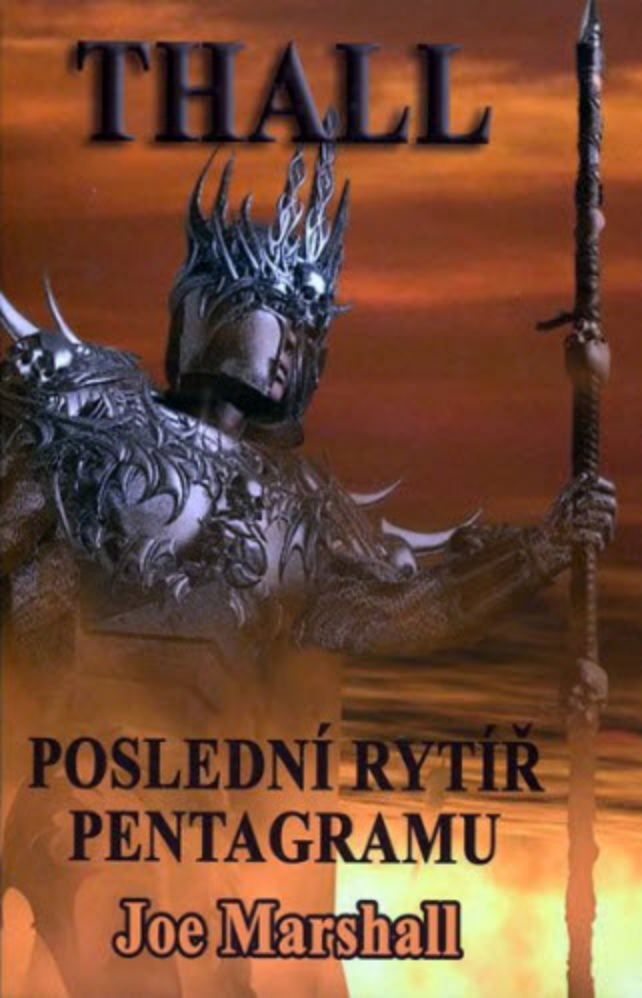

THALL

POSLEDNÍ RYTÍŘ PENTAGRAMU

Joe Marshall

Název originálu:

Thall: The last Knight of Pentagram

Copyright© 2006 by Joe Marshall

Copyright© 2006 for the Czech translation by Antoním Skalický

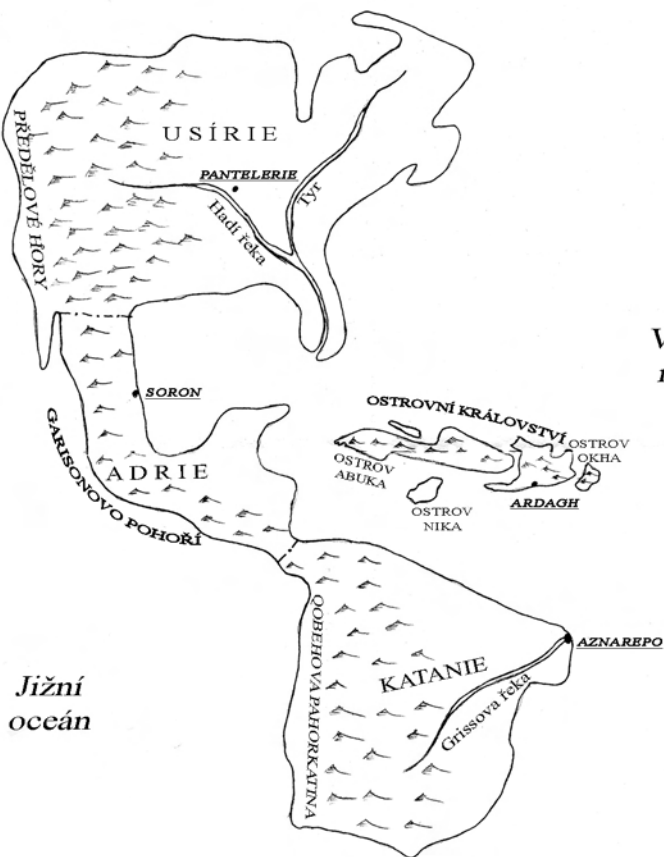
Copyright© 2006 for Cover by Zdeněk Doležal

Copyright© 2006 for the Czech edition by D-Consult, s. r. o.

ISBN 80-86215-80-06

THALL
POSLEDNÍ RYTÍŘ PENTAGRAMU

Joe Marshall

Město Bohů

KAPITOLA PRVNÍ

Ostrov Titanos je poslední výspou pevniny Znamého světa. Dál na sever se rozléhají nekonečné vody Severního oceánu, čekající na své pokoření. Doposud se však nenašel člověk ochotný riskovat život a majetek, který by se pustil do dobrodružství, o jehož výsledku rozhodovala vrtkavost bohů. Bohatství legend o tamějších světech přetékaných zlatem a drahými kameny tak zůstává jen a jen v říši snů, na brcích písařů či svitcích pohřbených pod nánosy prachu v nejedné královské knihovně.

Samotný Titanos pokrývají z větší části vysoké a těžce přístupné hory a bažiny. Pevná půda zabírá jen nepatrnou část povrchu ostrova. Proto není divu, že svou panenskou krásou či bájemi o hrobech naplněných pohádkovými poklady lákal mnohé dobrodruhy k výpravám, z nichž se podařilo vrátit jen málokomu. Buď ho pohltily mokřiny, nebo zemřel roztrhaný tvory, které lidé té doby nazývali draky.

Ale přesto Titanos každého přivítal svou mírumilovnou tváří v podobě písečných pláží s kokosovými palmami na každém kroku. Tu však rychle vystřídala trpká skutečnost v podobě mračen komárů a much, moskytů, štírů, krokodýlů či hadů, kteří se neslitovali nad nikým. Pro ně byl slabší tvor potravou, a tím energií potřebnou k přežití.

Zákon přírody platil na tomto kousku země víc, než kdekoli jinde ve Znamém světě. Před ním se musel sklonit každý, i člověk, pán tvorstva.

Poklid titanoské krajiny náhle přerušil dusot kopyt. Na ostrohu nad jednou z pláží se objevil asi pětadvacetiletý muž. Seděl na černém vraníku s bílou lysinou uprostřed čela a pečlivě vyčesanou hřívou vlající ve větru, který přicházel od Severního oceánu. Na trnu sedla měl pověšený toulec se šípy, na zádech se mu do rytmu chůze jeho koně pohupovala pochva s krátkým mečem a přes rameno měl přehozený luk. Pas mu obepínalo konopné lano. Na sobě měl kožené nohavice, halenu a boty sahající pod kolena. Boty, stejně jako modrý plášť přivázaný k brašně, mu zdobilo znamení pentagramu.

V pohledu jeho kaštanových očí byl cítit chlad, jenž odrážel celý jeho život, přesněji bytí na hranici života a smrti, kdy doslova každý den rozhodoval o osudech jiných.

Muž se jmenoval Thall. Už několik let žil u Rytířů pentagramu, společenství lidí, kteří svůj život řídili příkázáním starodávného Kodexu nalezeného v hrobech titanoských vládců.

Uplynul téměř měsíc od chvíle, kdy ho učitel poslal do divočiny, aby se s ní sžil a poznal zákony, jimiž se řídí. Thall chápal proč. Před pěti lety došlo k bitvě v Údolí smrti, v níž timorské legie porazily atrijská vojska, čímž zpečetily osud Atrie, jeho rodné země. Od té doby se Thallovi zdálo, jakoby ztratil část duše.

Když po týdnech procitl daleko od bitevního pole, v bezpečí a pod ochranou těchto Rytířů, jak sami sebe nazývali, přísahal Timořanům i věrným Kruhu smrti pomstu. Jeho duše však zůstala poznamenaná otázkou, proč přežil právě on? Ani jeho učitel mu nedokázal vysvětlit spletité cesty osudu, kdy přežití jedince dokáže změnit věci budoucí.

Vraník se zastavil na kraji srázu a z nozder mu vyšlo varovné zafrkání. Mladík se zadíval na pás pobřeží. V zátoce, v níž ústila řeka, kotvilo válečné loďstvo, s jakým se v životě nesetkal. V úhledných řadách zde stály triéry timorské flotily, nákladní dahabije i pentéry Kruhu smrti, které svou červenou barvou připomínaly samo peklo. A život na nich k němu neměl daleko. Za posledních záblesků dne ještě stačil rozeznat zástavu třepetající se na největší lodi. Kruh s lebkou a zkříženými meči – erbovní znamení Kruhu smrti!

Tvář se mu stáhla v děsivé grimase, jak mu hlavou projela krutá myšlenka. Na ostrově totiž nebylo, kromě chrámu Rytířů pentagramu, nic, za co by stálo vyslat do těchto končin do boje snad celé timorské vojsko.

Nevěděl, co ho varovalo, možná zapraskání větvičky, zapípání ptáka vyrušeného ze spánku nebo jen instinkt, ale zachránilo mu to život. Bleskurychle se svezl ze sedla do trávy, nacvičeným pohybem sevřel rukojeť meče, vytrhl ho z pochvy a schoval se za větry ohlazenými kameny. Hrot šípu mu však i přesto projel kazajkou a zanechal po sobě krvavou rýhu na kůži.

Thall zůstal ležet na místě, na které dopadl, oči obrácené k místu, z něhož očekával střelce. Vrah dřív nebo později vystoupí, aby se přesvědčil, jak přesnou měl mušku. Jenže tentokrát ho čeká

překvapení, protože mrtvola najednou ožije, aby se mu postavila v boji muže proti muži. Nemusel čekat dlouho.

Z houští vystoupil muž ve stejnokroji timorské armády. Černý krunýř na jeho těle splýval s pozadím. Jen zlatem tepaná orlice na brnění se matně leskla v paprscích zapadajícího slunce a dlouhý plášť se třepotal ve stále sílících poryvech větru. Kónická helmice zakrývala krátce střižené vlasy a její dlouhý nánosník kryl zploštělý nos se širokým chřípím.

Thallem projela vlna odporu i vzteku zároveň. Nemohl se mýlit! Byl to Keldar, zrádce těch, kteří mu dali domov.

Stalo se to před čtyřmi roky, kdy Rytíři pentagramu ještě nebyli nepřáteli timorského císaře ani Kruhu smrti. Jenže pak se rytíři postavili na stranu utiskovaných. Proto nebylo divu, že upadli v nemilost vládnoucí šlechty. Od toho okamžiku se museli skrývat, ale z obsazených území neodešel jediný z nich. Jako přízraky projížděli krajinou a nabízeli své služby všude tam, kde vítězilo bezpráví. Jedním z nich byl i Keldar. Jednoho dne ho však dopadli a on, místo aby zemřel, jak mu kázala čest i přísaha, zvolil cestu odpadlíka. S jeho pomocí byli zbývající rytíři dopadeni a postaveni před timorskou spravedlnost, aby do posledního skončili na katově špalvu. Od toho okamžiku byl Keldar na černé listině vedle císaře Stalose I. Krutého a Jusufa, velekněze Kruhu smrti.

„Vrátil ses dokončit to, co jsi před čtyřmi roky započal, Keldare!?“ pronesl chladně Thall, zatímco vstával.

Vojákova ramena sebou trhla a v ruce se mu objevil meč s dlouhou jednobřitou čepelí.

„Thall!“ vydechl Timořan. „Nemyslel jsem, že se setkáme tak daleko od chrámu. Pokud si vzpomínám, Učitel tě držel pěkně zkrátka. No co, alespoň tě nezabije někdo jiný, ale já!“

Z Thallových očí sršely blesky, klouby jeho zatnutých pěstí zbělely a na spáncích mu vystoupily žíly.

Keldar po něm zuřivě sekl, ale Thall jeho výpad lehce vykryl. Od čepelí jejich mečů odskočily jiskry a noc rozechvěl třesk, s nímž se o sebe čepele otřely. Oba si vyměnili ještě několik úderů a potom od sebe odskočili s očima planoucíma jako kovářské výhně.

Thall si rychle uvědomil, do jaké situace se dostal. Za zády měl sráz s útesy laskanými vlnami moře. Také hlídky u ústí řeky, vyburcované

hlukem boje, už určitě spěchají nahoru, aby se přesvědčily, jestli jim z této strany nehrozí nějaké nebezpečí. Nepochyboval, že zemře, pokud ho zde zastihnou.

Timořan neotálel a s mečem zvednutým nad hlavu zaútočil.

Thall se však nekryl. Uskočil stranou a pěstí zasadil Keldarovi ránu do brady. Timořan se sice zapotácel, ale zůstal stát a měřil si Thalla vyzývavým pohledem. Jeho soupeř už nebyl člověk, jakého znával, ale ke všemu odhodlaný bojovník, který za žádnou cenu neustoupí.

„Učitel odvedl dobrou práci,“ pomyslel si.

Ze svahu k nim dolehly vzrušené hlasy přibíhajících vojáků.

Rytíř pentagramu nečekal, až k nim dojdou, ale vrhl se na Keldara. Ten se pod nečekaným úderem do žaludku předklonil a rána hruškou meče do temene ho poslala k zemi. Thall se nad ním vztyčil, aby se pomstil za smrt zrazených Rytířů, nebylo mu však práno. Ve stejný okamžik, kdy pozvedl svůj meč, se z podrostu vyřítilo pět žoldnérů.

„Teď není čas na hrdinství,“ proběhlo mu hlavou. „Ty jsi sám a jich je pět. Měl bys velké štěstí, kdybys ze střetnutí s nimi vyvázl nezraněný.“

Letmo změřil vzdálenost, která ho dělila od jeho koně. Dostane se k němu včas? Rozhodl se, že to nebude riskovat. Jeho paži bude potřeba na jiném místě.

Vojáci, přesvědčení že ho mají v hrsti, zvolnili krok. Kdyby skočil ze srázu, rozbil by se o útesy, a mezi nimi neprojde. Pak se však stalo něco nečekaného. Thall couvl k okraji srázu, naposledy se po Timořanech podíval a skočil.

V legionářích hrůzou zatrnulo. Až do tohoto okamžiku si mysleli, že Rytíři nikdy neustoupí a postaví se nepříteli i v beznadějně situaci. Skutečnost však byla jiná. Tento muž raději volil dobrovolnou smrt, než by riskoval zajetí.

Trvalo chvíli, než se vzpamatovali natolik, aby přistoupili k hraně útesu. Po Thallově nezbylo nic, než kus látky zachycené na výčnělku skály.

V okamžiku, kdy zmizel vojákům z očí, vymrštil paže a prsty se zachytil za výčnělek skály, až se mu ostré hrany zařízly do masa. S vypětím všech sil se přitáhl, zapřel nohy o římsu a co nejtěsněji se přitiskl ke skále. Tma ho snad před Timořany ukryje.

Neuplynula ani minuta, když zaslechl radostí podbarvený hlas:

„Satan ho vzal! Pojd'te, vrátíme se k ohni, nechce se mi tady trčet celou noc.“

„Kde je?“ ozval se Keldar, který se mezitím probral z omráčení. Nohy se mu trásly, hlava točila, ale stál pevně. Před svými lidmi přece nedá znát slabost. Stačilo, že byli svědkem jeho pokoření.

„Dole,“ odpověděl legionář s jizvou na tváři a ukázal přes rameno za sebe.

„Bez jeho těla nebo hlavy se mi neukazujte na očích!“

„Je mrtvý, pane! Všichni jsme ho viděli padat dolů. Co z toho, jestli je o jednoho Rytíře pentagramu víc nebo méně? Sám nic nezmůže. A když se postaví proti Kruhu? Tím líp!“

„Takhle se mnou mluvit nebudeš, bídáku!“ vyjel po legionáři Keldar. Hlas se mu chvěl napětím a vztekem. „Thall nebyl obyčejným Rytířem, ale oblíbencem samotného Učitele! Kdybychom ho dostali živého, podlomilo by to jejich víru v odpor víc než smrt většiny z nich!“

„Podle toho, co jsem o nich slyšel, tomu nevěřím. Ti d'áblové jsou snad bez citu. Ani smrt desítek z nich na ně neudělá žádný dojem.“

„Byl jsem jedním z nich a znám jejich pocity i myšlení lépe než ty! Cucák jako ty mi nebude říkat, jak s nimi mám bojovat!“

Keldar odcházel k táboru, aniž se otočil. V těsném závěsu za ním šla pětice legionářů. Jeden z nich chytil uzdu Thallova koně a s malým pozděním se vydal za ostatními.

* * *

Thall zůstal v úkrytu, dokud se nebyl jistý, že zůstal sám. Teprve pak se vydrápal na útes. Tam zalitoval, že přišel o koně, protože na něm by vzdálenost, která ho dělila od přátel, překonal mnohem rychleji. Teď se modlil k bohům, aby se mu podařilo projít timorskými hlídkami bez boje. Síly bude potřebovat na jiném místě.

Po dvaceti dnech se díky střídání rychlé chůze s během dostal dvě míle od jezera, na jehož břehu stál chrám. K samotnému komplexu mu zbývalo překonat jen úzký pás bažin a nepříliš hluboký klín lesa zabíhající do pastvin s několika políčky. S tím, co tam na něho čeká, si nelámal hlavu. S nesnáze se vypořádá, až na nějaké narazí. A že jich nebude málo, o tom nepochyboval.

Aby nabral síly, rozhodl se počkat do setmění. K odpočinku si

vybral malý ostrůvek, který ze všech stran chránil hustý podrost. Unaveně se natáhl pod větve a usnul lehkým, ale posilujícím spánkem.

Slunce se sklánělo k obzoru, když ho probudily kroky a bolestné sténání. Thall, přichystaný vrhnout se na nepřítele, se zvedl na loktech. V ruce se mu objevila dýka, kterou měl až doposud zasunutou v botě.

Na ostrůvek vstoupil muž v šatech, z nichž zbyly jen cáry. Z rozšklebených hlubokých ran mu tekla krev, v křečovitě sevřeně pěstí svíral meč, z jehož ostří kapala krev. Mladý Rytíř ho poznal hned. Byl to Farin, sluha z chrámu.

Dupot dvou párů vojenských bot však Thalla donutil zůstat v úkrytu. Zatímco Thall upřel zrak na stezku, Farin se zhroutil do trávy. Ve stejný okamžik, kdy dopadl, se mezi křovisky objevili dva vojáci. Přesvědčení o své převaze a opilí vítězstvím zapomněli na veškerou opatrnost. Thall jim to neměl za zlé, jenže tentokrát to měli zaplatit životy.

„Co s ním uděláme? Zpátky se s ním táhnout nechci,“ pronesl jeden z nich a ukázal směrem k nehybnému tělu.

„Podřízneme ho.“

„A co řekneme veliteli? Přece víš, že ho chtěl živého.“

„Že i s těmi našimi mrtvými zmizel v bažinách. Až půjdeme zpátky, přesekneme lana, aby sem nikdo nemohl, a bude klid. Prohledej mu kapsy, jestli v nich náhodou nemá zlato.“

„Na vašem místě bych to nedělal,“ ozvalo se nečekaně zpod větvi.

Vojáci vyskočili a otočili za hlasem, ale rychle se uklidnili, protože před sebou uviděli nevyzrálého mladíka ozbrojeného dýkou.

„Nedovolím, abyste mu zkřivili třeba jen vlas na hlavě!“

„Takové nedochůdče nám chce poroučet? Zmiz, chlapče, než tě potká stejný osud jako tohohle poskoka Ry...“

V půli slova ho zastavila dýka, která se mu zabodla do hrdla. Timořan chytil rukojeť a vytrhl si ji z rány. Z rozseknuté tepny okamžitě vystříkla krev. Podlomila se mu kolena a z hrdla vyšlo zachroptění. Život z něho vyprchal dřív, než se mu tvář ponořila do trávy.

„Pse! Zemřeš!“ zařval druhý. Neudělal však ani krok, když mu z prsou vyjel hrot meče. Bez hlesu se zhroutil vedle svého kamaráda. Za zády mu stál Farin.

„Děkuji za... pomoc. Nebýt vás... dostali by... mě,“ pronesl

prerývaně a, i když nerad, musel si kleknout. Svaly už nechtěly nést tíhu jeho těla.

„To nestojí za řeč. Každý Rytíř by se zachoval stejně. Ukaž, ošetřím ti rány. Co se tam venku děje?“

„Když se lovci nevraceli, Učitel za nimi poslal hlídky, ale jediný, kdo se objevil, byl Donar. Vstoupil do chrámu v okamžiku, kdy začalo peklo na zemi. Timořané se na nás vrhli ze všech stran. Sekali, bodali, nikoho nešetřili, nikdo před nimi neutekl. Kdo se postavil na odpor, toho buď rozsekali na kusy, nebo padl probodnutý tucty šípů. Všude ležela mrtvá těla, po kterých šlapaly podrážky bot timorských legionářů. V životě jsem neviděl hroznější věci.“

„Ještě jsi nic nezažil,“ ujistil Farina Thall, protože si až příliš dobře pamatoval na krutosti, jakých byli během bitvy v Údolí smrti lidé schopni. „Učitel je v pořádku?“

„Hned při prvním útoku ho zasáhl nepřátelský šíp.“

„Žije?“

„Ne,“ odpověděl stroze sluha, „zemřela i většina našich mužů. Ti, kteří přežili, se uchýlili pod ochranu chrámových zdí. Jenže chrám je po ostřelování z obléhacích strojů dost poškozený na to, aby se co nevidět zřítíl. Proto jsme se rozhodli probít do bažin a raději riskovat smrt tam, než zůstat pohřbeni v troskách. Jen Donar neodešel.“

„Po Učiteli byl nejvyšším v Radě, proto zůstal. A kde jsou ostatní?“

„Mrtví, možná zajatí, pane. Spíš si myslím, že to první. Nikdo z nás se nevzdal. Raději se postavil přesile, než by poskvnil Kodex.“

„I v našich řadách se však našel zrádce.“

„Keldar! Co ten s tím má společného?“

„Setkal jsem se s ním na pobřeží. Bohužel mi nebylo dopráno pomstít jeho zradu.“

Thall vstal a dlouze se zadíval do tmy. Co dělat? Po tom co se dověděl, by byla sebevražda se jen tak vypravit mezi timorské hlídky, ale nechat Donara s tělem Učitele v chrámu také nemohl. Pak ho napadla spásná myšlenka.

„Znám způsob, jak se do chrámu dostat,“ pronesl, „jenže musím na ostrovy.“

„V těchto šatech? Promiňte, pane, ale to je hotové šílenství. Všude se to hemží Timořany. Takhle nemáte šanci projít.“

„Víš, co jsem zažil. Dlužím to Učiteli, proto se o to pokusím.“

Neuteklo ani čtvrt hodiny, když vstoupil na jeden z mnoha ostrůvků, které tvořily přízračnou krajinu titanoských bažin. Kdo je neznal, v tom zahrňující voda, tůňě bublající vařícím se bahnem a všude přítomný nasládlý pach rozkládajícího se dřeva vyvolaly strach, že se odtud nedostane. Thal takový nebyl. Pravda, od bitvy v Údolí smrti ho ovládaly pocity jako strach z bolesti či smrti, jenže v okamžiku, kdy mu kopí proniklo do těla, přestal vnímat jakékoliv city. Tedy až na nenávist ke Kruhu smrti a Timořanům, kteří stáli za vším zlem, jež ho v posledních letech pronásledovalo všude tam, kam zavítal.

Krajina se měnila s každým krokem, kterým se vzdaloval od Farina. Mokřiny ustoupily pevné půdě, bažiny malým obdělávaným políčkům, neprostupnou klenbu korun vystřídala hvězdami posetá obloha. Smutnou připomínkou, že i zde ještě nedávno žili lidé, byly vypálené chýše a pobitý dobytek. Thalovi se při vzpomínce na ty, které znal, i pomyšlení, co se s nimi stalo, zvedl žaludek.

Čím víc se přibližoval k chrámu, tím pronikavější byl zápach spáleniny. Občas narazil na zohavené torzo těla či zmrzačené zvíře, což byl temný náznak hrůzy, který ho čekal u chrámových zdí.

Právě zahrnul za ohněm strávené zbytky chýše, z jejichž trámů se ještě kouřilo, když se z nedalekého lesa vynořilo několik stínů. Mířily přímo k Thalovi.

Mladý rytíř okamžitě položil ruku na jílec svého meče, ale potom ji opět nechal klesnout podle těla. Bylo by šílenství postavit se Timořanům v terénu, v němž není možnost úkrytu. Navíc nevěděl, kolik takových hlídek se potuluje kolem. Hluk boje by je určitě přilákal, a to by znamenalo nejen jeho konec, ale zároveň by to zpečetilo i Donarův osud.

Ted' zalitoval, že si před odchodem z ostrůvku neoblékl stejnokroj jednoho ze zabitých žoldnářů, protože v něm by se mezi tolika legionáři lehce ztratil.

Hlídka se zatím přiblížila. Byli to ještě chlapci, kteří stěží odrostli dětskému věku. Zbraně, které se jim houpaly u pasů, jim dodávaly odvalu, ale pro většinu z nich byly příliš těžké na to, aby s nimi dokázali vládnout, natož bojovat s dobře vycvičeným nepřítelem, jakým Rytíři pentagramu byli.

„Heleďme se, koho tady máme!“ pronesl povzneseně nejstarší ze šestice. „Vesničan, který se zatoulal mamince.“

Odpovědi nad strefnou poznámkou mu byl smích z hrdel ostatních vojáků.

Kdyby nepanovala tma roztrhaná řeřavými uhlíky spálené chatrče a svitem měsíce, viděli by na Thallově tváři úšklebek nevěstící nic dobrého.

„Skutečně to jsou ještě chlapci,“ pomyslel si.

Zůstali stát jeden vedle druhého, jako stádo koz jdoucích na porážku. Vůbec si neuvědomili, jak jsou zranitelní. V boji ostřílení legionáři by se takové chyby nedopustili. Ti by se roztoustili, aby pro nepřítele znamenali co největší nebezpečí a současně představovali co nejmenší cíl. Zatímco by se vrhl na jednoho z nich, ostatní by ho zasypali přívalem smrtonosné oceli.

Zkušený bojovník by si s nimi poradil dřív, než by vůbec stačili sáhnout po svých zbraních. Jenže Thall neměl něco takového v úmyslu. Vždy se mu přičila představa zabíjení dětí nebo žen. Oni však stáli proti němu připravení a ochotní rozpárat mu břicho čepelí ostrými jako břitva.

„Neumíte se zahlásit, vojáku!“ obořil se na legionáře, který na Thalla promluvil.

Legionáři zkoprněli. Mysleli, že narazili na vesničana, který se před nimi roztřese strachem, a ne důstojníka, jenž je může bez mrknutí oka poslat na šibenici.

„A... a... ano, pane,“ koktal.

„Tak, bude to?“ zmírnil hlas Thall, protože už dosáhl svého – vystrašil je k smrti.

„Setník Abuletes na obchůzce s hlídkou, pane.“

„Dobře, dobře. Uklidněte se, setníku, hlavu vám nikdo neutrhne. Narazili jste na něco podezřelého? Velitel by byl nerad, kdyby se nám v týlu potulovala nějaká sebranka podřezávající hrdla našim vojákům.“

„Nic, pane. Jen u jezera chytalo pár legionářů ryby.“

„Všechno?“

„Ano.“

„Pokračujte! A mějte oči otevřené!“ nabádal je k opatrnosti Thall.

„Odchod!“

Legionáři udělali čelem vzad a zmizeli v noci.

Jakmile se mu ztratili z očí, co nejrychleji se rozběhl k lesíku. Tam, ukryt v křovinách, se zaposlouchal, jestli přece jen neuslyší

blížíci se kroky. Všude však bylo ticho, pouze tu a tam vykřikl ze spaní pták vyplašený zvukem, který do noční přírody nepatřil.

„Štěstí, že jsem narazil na takové zelenáče,“ běželo Thallovi hlavou. Při setkání s ostrílenými legionáři by to nebylo tak lehké. Možná by došlo k boji, jehož výsledek by byl nejistý. Teď nad tím mávl rukou. Má mnohem důležitější věci na práci, než přemýšlet nad budoucností.

K jezeru se dostal dlouho po půlnoci. V jeho černé hladině se odrážela bílá tvář měsíce, v jehož matném svitu Thall dokázal rozeznat pás ostrovů vyčnívající nad hladinu jako zvlněné tělo mořské příšery. Kdo by o nich nevěděl, nevšiml by si jich, ale Thall si byl dobře vědom toho, co dělá.

S mečem přivázaným na zádech plaval k tomu nejbližšímu ostrůvku. V tichosti doufal, že Keldar na ně nerozmístil oddíly, aby se přesvědčil, zda se na nich neskrývají ti, kterým se přece jen podařilo uniknout. Ale znal vůbec tajemství ostrova? To Thall mohl jen odhadovat.

Na břeh vylezl přímo proti chrámu. Na ohni osvětlenou stavbu se díval očima podlitýma slzami. Domov měl na dosah ruky, a přece tak vzdálený. Co bude dělat, až všechno skončí? Přežije, nebo jeho kosti zůstanou ležet někde na ostrově Titanos?

S mečem v ruce stoupal do příkrého svahu, dokud mu cestu nezahradila skalní stěna. Aniž zaváhal, zatočil vpravo. I přes panující tmu se s obdivuhodnou hbitostí vyhýbal jezírkům, zdolával výběžky, prolákliny a pukliny zaplavené hnijící vodou. Na každém kroku na něho číhala smrt. Nejednou se v poslední chvíli zachytil výstupku, aby se nezřítil do hlubiny, z níž nebylo návratu. Občas zastavil, aby se pozorně zaposlouchal. Přece jen si chtěl být jistý, že ho nesledují.

Za rozbřesku vstoupil do údolí, na jehož opačném konci viděl jeskyni. Na nic nečekal, přeběhl písečnou pláň a ponořil se do kamenného tunelu. Jeho stěny se po několika krocích zúžily natolik, že se sotva protáhl. Ani tentokrát však nezaváhal. Jako stroj šel zarputile za svým cílem.

Znenadání se stěny rozestoupily a odhalily kruhový sál. Jeho pravou část zaplavilo jezírko napájené malým vodopádem s kamennou římsou mizející za závojem vody, levou část tvořila plošina, která nepatrně vyčnívala nad hladinu. Ve stropě byl vysekaný světlík, jímž

do skalního chrámu pronikalo nejen světlo, ale také čerstvý vzduch. Nebýt hrůzy odehrávající se doslova pár mil odtud, bylo by to místo plné míru a přátelství.

Římsa vedla do místnůstky, v jejímž středu stál stůl, několik židlí a kanoe naplněná kožešinami. Vybraní Rytíři pentagramu sem týden co týden nosili čerstvé potraviny a vodu a udržovali jeskyni v dokonalé čistotě. Thall až nyní pochopil, proč. Tohle byla jejich ústupová cesta, kterou však neměli možnost využít, protože nepřežil nikdo, kdo ji znal. Dokonce ani Donar o ní nevěděl.

Bez rozmyšlení odhrnul závěs překrývající zadní stěnu. Před Thalem se objevila ohlazená skála. Ani to ho však nezastavilo. Konečky prstů přejížděl po jejím povrchu, dokud neucítil pravidelně tvarovanou trhlinu.

Z opasku vytáhl dýku, jejíž čepel zasunul do mezery. V kameni cvakl mechanismus a kamenný překlad se s tichým zaskřípěním zvedl. Za ním mizela v temnotě pozvolna se svažující chodba.

Thall sáhl do výklenku pro louče, zapálil je a ponořil se do tunelu. Co se nachází na jeho konci, to věděl pouze jediný muž. Thall.

Chodba byla zpočátku suchá, ale jak se vzdaloval od vodopádu, začaly mu na ramena dopadat kapičky vody. Dlaní se lehce dotkl kamene, ale trhnutím ji stáhl zpět, jako by se bál něčeho, co v něm bylo navěky uzavřené. Jen on věděl, že to jsou vzpomínky na Učitele, v jehož doprovodu tudy nejednou procházel a v místnůstce za vodopádem se od něho učil znát minulost světa, umění léčení i boje. Jenže Timořané, vedení kněžími Kruhu, udělali všemu přítrž. Už nikdy neuvidí tvář Učitele ani tváře přátel, už nikdy neuslyší jejich hlasy, nepobaví se s nimi u táborových ohňů při historkách z cest po Známém světě. Jediné, co mu zůstalo, jsou vzpomínky, ale i ty časem vyblednou.

Po hodně chvíli chodba končila u prudce stoupajících schodů. Nad nimi byla deska pomalovaná různými klikyháky se znamením velkého pentagramu, v jehož středu zel kulatý otvor, který nebyl větší než palec. Srdce mu poskočilo radostí, když do něho nahlédl. Chrám stál!

Před sebou měl chrámovou loď se sochami zvířat i hrdinů Známého světa. Těsně přede dveřmi stál oltář vytesaný z jednoho kusu mramoru, u něhož klečel, s hlavou skloněnou na hrudi, shrbenými zády a pohledem zastřeným smutkem, Donar. Vedle

něho leželo tělo zabalené do bílého plátna. Z pochmurné nálady ho nevytrhl ani skřípot kamene, když Thall odsunoval příčku. Donar se v očekávání jisté smrti ani nepohnul.

„Donare, pojd’“, zazněl Thallův hlas znásobený ozvěnou, „pro Učitele už můžeme udělat jen jedinou věc – doprovodit ho na jeho poslední cestě.“

Poklekl vedle něho a objal ho kolem ramen.

Teprve nyní Donar pozvedl hlavu. Krví podlité oči upřel do Thallových očí.

„Věděl jsem, že se vrátíš“, pronesl roztřeseným hlasem.

Chrámem zazněla ohlušující rána. Nosníky a sloupy praskaly, strop se pomalu sunul dolů, jakoby chtěl dát oběma rytířům čas uniknout. I nyní nad nimi bděli bohové.

Thall zvedl tělo Učitele a následován Donarem zmizel v podzemí. Příčka se uzavřela o zlomek vteřiny dřív, než se stěny chrámu zhroutily. Pod sutinami zůstala pohřbená minulost s ostatky lidí, kteří se nebáli postavit tyranii.

Kdysi majestátní výtvar lidských rukou, který hrdě odolával nemilosrdnému zubu času, tak podlehl nenávisti dvou mužů a jejich touze získat nová území, nad nimiž by vládli.

Když vstoupili do místnosti za vodopádem, položili mrtvého na stůl. Jakmile tak učinili, Donar se zhroutil na kožešiny. Strádání si vybralo svou daň.

Pravým opakem Písečného údolí byl rozlehlý pás půdy obklopený nízkým masivem hor. Ve spleti skalních výběžků se jím prokousávala říčka, aby i ona zmizela ve skalách. Věčně zelená tráva a stromy zde zase daly útočiště zvěři. Toto údolí, domorodými obyvateli Titanu nazývané Údolí králů, v bájných dobách sloužilo jako pohřebiště vládců ostrova. Vedle sebe tu snili svůj věčný sen náčelníci divokých kmenů, vládci říší i představitelé mocných dynastií, které kdysi vládly nejen tomuto zapomenutému kousku země, ale téměř celému světu. Místo posledního odpočinku měl mezi nimi najít i učitel a vůdce Rytířů pentagramu.

Obě údolí spojovala pouze úzká soutěska. Tou prošla trojice mužů nesoucí katafalk. Zastavili u hrobky z bílých kamenů, přilepené ke skále. Její vstup byl obrácený k východu. Mrtvého

uložili do sarkofágu a zůstali u něho mlčky stát, každý zahloubán do svých myšlenek. Teprve po hodně chvíli opustili hrob nejvyššího z Rytířů pentagramu, zatarasili vchod přichystanými kameny, načež poodstoupili, aby mrtvému věnovali poslední vzpomínku.

Z chmurného rozjímání nad místem posledního odpočinku se první probral Thall. Se zasyčením oceli vytrhl z pochvy svůj tesák, sklonil se k patě mohyly a zarazil ho až po rukojeť do země. Čepel se vnořila do půdy jako nůž do másla.

„Při smrti Učitele i Rytířů pentagramu přísahám pomstu! Kruh smrti zaplatí za zločin spáchaný na Titanosu nejvyšší cenu! Každý Věrný, který se mi postaví, který mě bude chtít zastavit, zemře!“

„Tady ne, Thalle,“ pokusil se zarazit příval Thallových slov Farin.

„Neznám příhodnější místo, než je svatá půda, v níž spočívají duše zemřelých. Tady pronesená přísaha musí být splněna.“

„A Kodex?“

„Kolik myslíš, že nás zbylo? Spočítáš nás na prstech jedné ruky. Už nemám sílu šířit jeho zásady.“

„Dokud bude dýchat jediný Rytíř pentagramu, měl by Kodex zůstat v úctě. Postavíme nový chrám, novou vesnici, začneme od začátku.“

„Ale kde? Sever Známého světa ovládá Timorie s Kruhem smrti. Nedovolí vzniknout podobnému kultu, jako byl ten náš, a už vůbec ne vybudovat nový chrám,“ odmítl Farinovo tvrzení Thall.

Se skloněnou hlavou se proplétal mezi skalisky, se slzami v očích vzpomínal na utrpení, jaké mu způsobily Timorie a Kruh. Ještě jako mladík čelil ve službách atrijského krále pokusům rozvrátit soudržnost Atrijské, bojoval se vzbouřenci, kteří se, vedeni timorskými generály a navíc podporovaní penězi Kruhu, pokusili převzít moc nad zemí. Tehdy se je podařilo zastavit. Pak však přišel úder timorských legií, jemuž už oslabená vojska nebyla schopná vzdorovat. Boj o Atriji vyvrcholil bitvou v Údolí smrti, v níž přišel o všechno. O přátele, iluze ve spravedlnost světa a téměř i o život. O pět let později se události opakovaly.

S pohledem upřeným na západ slunce se zastavil nad mohylou. Silueta jeho postavy se rýsovala nad krajinou v hrůzostrašném obraze budoucnosti.

Donar se zaraženě zadíval na rukojeť zbraně, která čněla ze země u paty hrobky. Rozhodnut nedopustit, aby byla Thallova duše zatracena, pokusil se tesák vytáhnout. Měkký jílec ho zastudil do dlaně, když se ho snažil vyprostit. Ať se snažil sebevíc, nepodařilo se mu tesák vyprostit. Duchové Thallovu přísahu přijali.

KAPITOLA DRUHÁ

Do jeskyně se vrátil až k ránu. Farin s Donarem spali zachumlaní do kožešin a nevnímali nic z okolního světa.

„Alespoň pro tuhle chvíli zapomněli,“ zašeptal Thall, aby je neprobudil.

S těžkou hlavou ulehl po jejich boku a usnul bezesným spánkem, ze kterého ho vytrhl až tichý hovor.

Ještě než opustil místnost za vodopádem, udeřila ho do nosu vůně pečeného masa. Opékalo se na malém ohýnku uprostřed jeskyně. S obavami vzhlédl ke světlíku, jestli jím neuniká příliš mnoho kouře, ale mohl být klidný, byl to jen opar tetelícího se vzduchu.

Donar se na něho ustaraně zadíval. I on, stejně jako Farin, se o něho bál.

„Kdy chceš odejít?“ prolomil hradbu mlčení Farin.

„Zítرا ráno,“ odpověděl stroze Thall.

„A můžeš nám říct jak, když nemáš pořádnou loď? O tom, že bys přeplul Timorskou úžinu v kánoi, doufám neuvažuješ. Bylo by to hotové šílenství, takhle riskovat.“

„Ze všeho nejdřív jsem se chtěl proplížit timorským vojskem, jenže, jak vás dva znám, chtěli byste jít se mnou. Nemám pravdu? Proto chci projít Údolím králů, překročit hřeben, spustit se k jezeru a na kánoi proplout bažinami. Ušetříme tím nejméně tři čtyři dny.“

„To je pravda. Tak se dostaneme k moři, ale tím nevyřešíme základní problém, že bez pořádné lodě nemůžeš pokračovat dál.“

„Je vidět, že jste nebyli u ústí Východní řeky. Timořané tam zakotvili se svou flotilou, k níž patří i několik pentér Kruhu. Jednu si prostě vezmeme.“

„A dál? Kam půjdeme dál?“ vyptával se Donar a oči se mu vidinou dobrodružství rozzářily.

„Dopravíte mě do Tartaru, odkud už půjdu sám. Nechci riskovat vaše životy kvůli mé přísaze. Ta se vás netýká.“

„Má cenu tě přemlouvat?“

„Už jsem se rozhodl.“

„Kdy vyrazíme? Hned?“ zvolal Farin a vyskočil, aby udupal

oheň. „Do večera je daleko a já nechci nečinně sedět, když nás čeká takové dobrodružství.“

„Dobrodružství,“ zabručel Thall pro sebe, „spíš zoufalý čin.“

Zpoza vodopádu vytáhli kánoi, na její dno upevnil vaky s jídlem a vodou a Thall si přehodil přes rameno lano smotané do úhledných smyček. Přípravy jim zabraly jen chvíli, ale i ten okamžik stačil. Běh události se za tu krátkou dobu mohl stočit jiným směrem. Naštěstí se tak nestalo.

I přes nesnesitelné horko panující v Písečném údolí zamířili ke skalní soutěsce spojující svět mrtvých se světem živých, což jim připomínaly desítky navršených mohyl. Na chvíli se zastavili u hrobu Učitele, aby mu věnovali poslední vzpomínku. Teprve pak zamířili hlouběji do údolí.

Na vrchol hřebene se dostali za večerního šera. Oheň pro jistotu nerozdělali, jen se zabalili do přikrývek, aby dali tolik potřebný odpočinek nejen tělu, ale i duši.

Jakmile se na východě objevily náznaky blížícího se dne, dali se znovu do práce. Jeden konec provazu přivázali ke kmenu stromu a druhý hodili ze skály.

Po půl hodiny už příd' jejich kánoe rozrážela poklidnou hladinu jezera. Teprve teď na ně dolehl pocit viny. Vždyť opouštěli domov, kde strávili snad nejhezčí roky života, domov, který nedokázali uchránit před timorskou rozpínavostí, domov, kam se už nemohli vrátit. Snad proto pluli mlčky, každý pohroužen do svých myšlenek. S minulostí se musel vyrovnat každý sám, v tom jim nedokázal nikdo pomoci.

„Za chvíli odbočíme do mokřin,“ varoval je Thall, jakmile zahlédli první známky blížících se bažin.

„Zajímalo by mě, proč nám sem zakázali chodit. Nevypadá to tu nějak zvlášť nebezpečně,“ prohodil stejně tiše Donar.

„S Učitelem jsem trávil hodně času u vodopádu. Několikrát se zmínil i o Znamém světě. Podle jeho slov byla země jeden velký ostrov, na němž žili tvorové, kterým říkáme draci. Dnes se s nimi setkáme jen za Velkou proláklinou. Kam lidská paměť sahá, byli prý stejně krvelační jako dnes.“

„Draci? Snad nechceš tvrdit, že jsou i na Titanu? Proč potom nenapadli vesnici?“

„Nevím, o tom mi Učitel neřekl ani slovo. Já jen vím, že titanoský

močál tvoří bezedné vodní a bahenní tůně s tisíci chodníky a ostrůvky, na kterých našli útočiště aligátoři, v kořenech stromů se prohánějí dravé ryby, z nichž nejnebezpečnější jsou sladkovodní piraně schopné ohlodat člověka na kostru během několika vteřin, v korunách se zabydlely stovky věčně zvědavých opic, všude se vznášejí hejna hmyzu, který vám nedá pokoj, dokud se nenatřete bahnem z močálu. Málokdo z těch, kteří sem vstoupili, se vrátil živý.“

Navečer se utábořili na jednom z ostrůvků. Kánoe vytáhli na břeh a pevně přivázali, aby ji neodnesl proud. Po větší námaze se jim podařilo rozdělat i oheň. Bylo až s podivem, jak je tak malý plamínek dokázal ochránit před šelmami plíživými se z ostrůvku na ostrůvek a pátrajících po kořisti.

Nikomu nebylo do řeči. Okolní krajina na ně přece jen měla neblahý vliv. A příběhy domorodců, předávané z generaci na generaci, jim na klidu nepřidaly. Proto byli rádi, když se Thall nabídl, že vezme první hlídku. Spánek snad zažene chmury, které jim s každým neznámým zvukem vytanuly na mysli.

Všude panovala neproniknutelná tma, jen tu a tam svítily nazelenalé bludičky trouchnivějšího dřeva. Všude byl klid jako v hrobce, dokonce ani listy stromů se nepohnuly.

Thall seděl u ohně zaposlouchán do zvuků přírody. Učitel mu při každé příležitosti vštěpoval, že má důvěřovat všem smyslům, nejen zraku. Právě to Thalla varovalo před čímsi neznámým, co se k nim blížilo.

Nejdříve se ozvalo slabounké zašplouchnutí, kterému nevěnoval pozornost. Ale když se pravidelně opakovalo, začínal tušit nesnáze. Obnažený meč položil na kolena a do ohně přiložil pár větví. K nebi vyšlehl závoj naoranžovělých jisker. Šplouchání se neustále přibližovalo.

Pak to uviděl. Na ostrůvek se vydrápal tvor podobný přerostlé ještěrce. Tělo měl dobré dva sáhy dlouhé. Čtyři končetiny zakončovaly dlouhé drápy schopné rozpárat i kroužkovou košili. Hlavu to mělo podlouhlou, plazí oči, tlamu plnou zubů stvořených k jedinému účelu – k trhání.

Tvor zasyčel a ocasem, kterým udeřil o vodní hladinu, zvedl ohromný gejzír kapek. Kolébavě se rozběhl proti Thallově.

Dřív než se bažina zklidnila, byli vzhůru i Donar s Farinem a ochromeně zírali na tvora kolébajícího se k Thallově.

Thall vyskočil a posunkem jim naznačil, aby zůstali nehybně ležet. Sám ve střehu vyčkával, co se bude dít.

Plameny zapraskaly, jako by chtěly ještěрку varovat.

Plaz se rychlostí, jakou u něho nikdo neočekával, ohnal po Thallových nohách, ale minul. Rytíř pentagramu o zlomek sekundy dřív, než sklaply čelisti, uskočil dozadu. Sekl. Čepel jeho meče sjela po ještěrově hlavě. V jeho kůži přitom zanechala jen mělkou rýhu.

Z hrdla ještěra se vydralo bublavé zamručení, hned se však otočil k Thallovi zády a současně se po něm ohnal ocasem. Až nyní si rytíř všiml, že je pokrytý malými ostny.

Thall se odrazil a kotoulem se přenesl přes tvora. V letu sáhl k opasku, z pochvy vytrhl dýku a vrazil ji zvířeti do zad.

Nevěděl, jestli to byla náhoda nebo vůle osudu, kdo vedl jeho ruku, ale zvíře zapištělo a jeho tělo se zachvělo. V očích plných života se naposledy zablesklo a pak je překryly našedlé blanky smrti.

„Co to bylo?“ vypravil ze sebe Farin třesoucí se po celém těle.

„Měli jsme návštěvu,“ usmál se Thall.

Kopnutím tvora obrátil, aby si ho lépe prohlédl. Kůži měl hnědou s malými skvrnami na hlavě, z ostnů na ocase vytékaly kapičky načernalé tekutiny.

„Raději na něho nesahejte. Něco mi říká, že byste se nemuseli dožít rána.“

„Myslíš, že to je jed?“

„Určitě. Jinak by se po mě neohnal s takovou zuřivostí. Jděte spát, ráno bude co nevidět.“

„Ani náhodou,“ ohradil se Donar, „ty jsi svou práci odvedl, tak teď je řada na nás. Hezky se zabal do kožešin a koukej se vyspat. Hlídat budu já s Farinem.“

Thall jen pokrčil rameny, ale neodporoval. Z místa, na které se uložil, se za chvíli začalo ozývat pravidelné oddechování.

Po deseti dnech se objevily na pobřeží nedaleko ústí Východní řeky. Ukryti za odlivem obnaženými skalisky sledovali na vlnách se pohupující válečné lodě timorské flotily. Bylo mezi nimi několik starých diér i novější birémy, většinu však tvořily u Timořanů tolik oblíbené triéry. Nejbližší k nim kotvily pentéry Kruhu smrti. Thall z nich ani na okamžik nespustil oči.

„Poslední pentéra bude naše,“ řekl a ukázal na plavidlo s lesknoucím se klounem.

„Já bych zvolil některou z birém. Nejsou sice tak rychlé, ale

ovladatelnější. Jestli narazíme na Timořany, bude nám její obratnost víc k užtku než velikost.“

„Nejde o rychlost, ale o to, komu patří. Prohlédni si praporec na zadním vazu a pochopíš.“

Donar se zadíval na bílý kus plátna se zlatým lemováním, lebkou a meči uzavřenými v kruhu.

„Kruh smrti,“ vydechl. „Chápu. Tu si nedovolí zastavit ani císař. A pokud s ní ještě k tomu odplujeme v noci, získáme dost velký náskok.“

Když se na nebi objevil srpek měsíce, ponořili se do moře a plavali k plaňkovému trupu lodi. Thall Donarovi s Farinem naznačil, aby na palubu vylezli z přídě, sám se otočil k zádi.

S obdivuhodnou hbitostí se přitáhl k nečitelnými ornamenty zdobenému pažení. Rozhlédl se. Jeden ze strážných stál u zadního vazy a oddychoval, další dva zrudně přecházeli po palubě, čtvrtý se krčil pod plátěným přístřeškem na přídi. Namyšlenost Věrných se ukázala v pravém světle, stejně jak o ní Thall slýchával z úst Rytířů, kteří se vrátili z výprav po Timorii.

Thall se přehoupl přes bort a s dýkou v ruce přistoupil ke strážnému. Dlaní mu zakryl ústa, aby ztlumil smrtelný výkřik, a mezi žebra mu vrazil dýku. Tělo se vzepjalo ve smrtelné agónii, zpod Thallovi dlaně vyšel přidušený sten bolesti i strach z blížící se smrti.

Opatrně, aby kování pochvy nezazvonilo, položil mrtvého na palubu, svlékl mu plášť a přehodil si ho přes ramena. Kdo by se na něho podíval, považoval by ho za hlídku. Toho chtěl dosáhnout, aby se dostal co nejbliž k ostatním strážným.

Z přední paluby se ozvalo tiché zasténání, ale i to stačilo, aby varovalo zbývající strážné. Rytířům pentagramu se nepodařilo kněze Kruhu zabít, jak si představovali.

Kněží vykročili k místu, kudy měli na pentéru vstoupit Thallovi přátelé. Zastavili u přístřešku a nadzvedli jeho plentu hroty mečů. Než si stačili uvědomit, co se stalo, sesunuli se k zemi. Na tunikách jim v místech, kde je zasáhly čepele, vykvetly šarlatové květy. Thall se sehnul, odepnul jim pláště a šibalsky zamžikal očima.

„Co s tím? Hoď to do moře,“ zadíval se na něho nechápavě Donar, „nebo si s tím snad chceš vyzdobit kajutu?“

„Ani jedno, ani druhé. Zahrajeme si na kněží Kruhu.“

„To nám neprojde. Jak myslíš, že se zachovají, až uvidí zabité strážce? Určitě nám skočí po krku. Pak ať nám jsou nakloněni

všichni svatí. Dřív než se nadějeme, skončíme jako oni,“ otočil se k mrtvolám.

„To nechte na mně. Vy zůstanete na palubě, abyste dohlédli na ostatní loď. Byl bych nerad, kdybychom se dočkali nemilého překvapení.“

Místo aby Thall něco sáhodlouze vysvětloval, zamířil k zadním kajutám, kde, jak doufal, najde kapitána loď. Sotva sestoupil do podpalubí, vrazil do vínem rozveseleného důstojníka. Nevybíravě, jak to měli Věrní ve zvyku, ho odstrčil stranou.

„Jak se odvažuješ zkřížit cestu plukovníkovi ungharské legie!? Nevíš, že to my bdíme nad bezpečím samotného císaře!?“ obořil se na kněze voják. „Hned ráno tě nechám pověsit!“

Thall se zamračil, sevřel hrdlo důstojníka a přimáčkl ho ke stěně. Plukovník zalapal po dechu, oči mu vylezly z důlků. Nohama zakmital ve vzduchu, jak se snažil popadnout dech.

„Tak ty bys chtěl sáhnout na život služebníka Kruhu smrti!? Ani císař si něco takového nedovolí. A ty jsi jen postradatelný mezičlánek v soukolí timorské armády, plukovníku! Nechtěj mě rozzlobit! Kde najdu velitele téhle kocábky?“

„Hledal jste mě, pane?“ oslovil Thalla mírně prošedivělý námořník stojící ve dveřích přes chodbu. „Musíte ho omluvit, je to jen vesnický buran, který se nikdy neřídil dobrými mravy. Přijmete pozvání na pohár vína?“

Thall přidušeného Timořana pustil. Ten mu padl k nohám, kde lapal po dechu. Thall ho arogantně překročil a nechal, ať se postará sám o sebe.

Kapitánova kajuta byla zařízena velice skromně. Kromě sítě, která sloužila za palandu, stál v rohu stůl, kolem něhož se povalovalo několik rozházených židlí, u stropu se kymácela lampa a kulatým okýnkem v trupu bylo vidět na pobřeží planoucí ohně hlídek.

„Smím vědět, co vás přivádí na palubu?“ zeptal se námořník.

„Dostal jsem úkol, který musí být neodkladně splněn. Vaši loď jsem vybral, protože se mi zdála velice půvabná, kapitáne,“ zalichotil námořníkovi Thall. „Kolik lidí je v této chvíli na palubě?“

„Dva důstojníci, čtyři strážníci na horní palubě a deset těžkooděnců. Těm jsem dovolil, aby se šli na pevninu trochu povyrazit. Ale na váš rozkaz je nechám přivést.“

„To nebude nutné, jen jim dejte vědět, že jsou převeleni na jinou loď. A se strážnými nepočítejte, byli příliš horliví.“

„Zabil jste je?“ zhrozil se kapitán. Židle pod váhou jeho těla zavržala, jak prudce na ni usedl.

„Tak skončí každý, kdo se postaví Kruhu smrti! Sloužíte na jeho lodi, měl byste to tedy vědět!“

Kapitán se zabořil ještě víc do opěradla. V zádech cítil mráz, jako kdyby se ocitl uprostřed ledových plání jihu. Nikoho se ještě nebál tak, jako tohoto muže. I když nebyl žádný střízlík, jeho by nechtěl mít za protivníka. Na to byl příliš opatrný. Kněží Kruhu se dlouho nerozmýšleli zbavit někoho života. Hlavně když stál v cestě jejich plánům. O tom, s jakou chutí to dělali, slyšel víc než dost.

„Hned vydejte povel k vyplutí, nebo skončíte jako ti čtyři!“

„Já... jakým smě... směrem?“

„K Tartaru. Od zajatých Rytířů pentagramu jsme se dověděli, že tam budují další sídlo. Dostal jsem za úkol zjistit, kde. Ale to vás nemusí zajímat.“

Zatímco kapitán zmizel v nitru lodě, Thall vystoupil nahoru, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. Zápach potu, který se šířil podpalubím, ho dusil.

Farin s Donarem už netrpělivě přešlapovali s pohledy upřenými do tmavé noci. Tiše k nim přistoupil.

„Přemýšleli jste o tom, kam půjdete teď, když se na Titanos nesmíte vrátit?“

„Pokusíme se přesvědčit otroky, aby se přidali k nám. Spolu s nimi odplujeme na východ do Země draků. Najdeme si tam malý ostrov, na němž vybudujeme nový chrám s vesnicí, abychom se pokusili vzkřísit slávu Rytířů pentagramu. Tam snad budeme před Kruhem i timorskou flotilou v bezpečí. Pochybují, že budou mít chuť hledat pár uprchlých otroků.“

„Tak to neznáš velekněze. Co si zamane, to taky udělá.“

„Mluvíš, jako bys ho znal.“

Donar povytáhl obočí a zahleděl se na Thalla mnohem pozorněji. Ten se jen pousmál a odvrátil pohled k obloze plné zářících hvězd.

* * *

Po dvou týdnech plavby se na obzoru objevil pruh tartarského pobřeží s tmavou kulisou Hraničního pohoří. Thall se na jeho vrcholky díval se snad až posvátnou úctou. Znovu si připomínal

tváře přátel, kteří tam zemřeli a které už nikdy neuvidí. Vybavoval si jejich pohyby i barvu hlasu, znovu prožíval krutosti, s nimiž byly boje vedeny. Za vším stála touha po novém území dvou mužů – Stalose I. Krutého, timorského císaře, a Jusufa, velekněze Kruhu smrti. Už si ani nevzpomínal, kolikrát je proklel, kolikrát přísahal pomstu. Ta teď byla blíž, než si kdokoli z nich dokázal připustit.

Zpočátku se na zelenou linku pobřeží dívali zaraženě, jakoby nevěřili, že se jim podařilo dostat až sem. Ale když Thall nasedl do pramice, Donar s Farinem neodolali a rozhodli se ho doprovodit alespoň na pobřeží.

Thall si nikdy nepomyslel, že se do těchto končin vrátí. Jenže si nemohl pomoci. Něco mnohem silnějšího ho táhlo k místu, které změnilo celý jeho život.

„Vážně se nerozmyslíš?“ pokoušel se ho na poslední chvíli přemluvit Donar. „Nerozmyšleli bychom se jít s tebou.“

„Ne. Sám spíš uniknu pozornosti hlídek a díky tomu se do Anšaru dostanu mnohem rychleji. Možná právě tam narazím na veleknězovu stopu. Pak se uvidí. Kdo ví, třeba se někdy setkáme.“

„V to silně doufám, příteli. Nikdy nezapomeň na Učitele ani na ostatní muže, kteří už Titanos neopustí. Právě jejich smrt ti dá sílu.“

Přátelsky se objali, Donar nastoupil do pramice a Thall ji odstrčil od břehu. Zůstal pak nehybně stát na břehu, dokud se mu pentéra neztratila z očí.

S vakem přes rameno a mečem u pasu vykročil k Hraničnímu pohoří. Tam leželo Údolí smrti, jež vidělo víc mrtvých než kterékoliv jiné místo Známého světa. Sem směřovaly i jeho kroky, aby vzdal úctu Atrijčanům, kteří našli odvahu neustoupit a postavit se tváří v tvář timorským legiím.

Krajina byla porostlá řídkými jasanovými háji občas přerušeny do hloubky zabíhajícími jazyky pastvin. Ale jak se blížil k horám, stromů ubývalo a s nimi i možnost úkrytu. Příroda byla tvrdší, chladnější i zvěře bylo poskromnu, proto musel sáhnout do zásob, které si vzal z lodní kuchyně. Většinou to byly suchary se sušeným masem, ve vaku na vodu měl timorské víno, které bylo považované za jedno z nejlepších. V tomto ohledu na sobě kněží nešetřili.

Ke spánku se uložil v roklině chráněné příkrými srázy, jakých byly v Hraničním pohoří tisíce. Zabalený v plášti se díval do mihotajících se plamínků ohně. Znovu se ocitl před bitvou, kterou na vlastní kůži

zažil v místě vzdáleném dva dny chůze odtud, znovu se bil za své kamarády a přátele nemilosrdně kosící řady nepřátelské pěchoty. Ale ani největší odvaha nedokázala nahradit početní převahu, jakou Timořané měli. Nesourodé oddíly atrijského vojska během několika dní pomalu vykrvácely.

Ráno bylo chladné. Z mraků kropil zemi déšť, úbočí hor bičoval vítr. Zhloubaný do sebe vstoupil na planinu, aniž se přesvědčil, jestli není v okolí nepřítel. Udělal sotva pár kroků, když mu zastoupil cestu voják s timorskou orlicí na prsou. Za zády zahlédl další a další. Se skloněnými píkami ho obstoupili v kruhu, z jehož středu vystoupil poručík jízdy.

Nemohlo mu být víc jak pětadvacet let, ale svým vzezřením budil respekt. Možná to byl výraz v očích nebo rysy tváře, co Thalloví připomnělo Keldara.

„Gill!“ pronesl Timořan.

Před Thalla předstoupil učiněný hromotluk. Vlasy spletené do copu, tváře zarostlé strništěm vousů, svalnaté paže si pohrávaly s těžkým mečem jako s kouskem dřívka. Prsní krúnýř byl bez ozdob, pouze plášť měl na lemu ověšený chomáčky vlasů. I přes svou sílu se mečem oháněl ledabyly až nezkušeně, v očích mu však planul zápal pro boj. Thall, široce rozkročený, třimal jilec svého meče oběma rukama. Stál jako vytesaný z kamene a každý pohyb Timořana sledoval úzkou mezerou mezi přivřenými víčky.

Čepele jejich mečů od sebe s třeskotem odskočily, aby se srazily s ještě větší zuřivostí.

Thall před výpady Timořana uskakoval a přitom se nepřestával ohánět mečem, aby zastavil rány, kterým se nedokázal vyhnout. A dařilo se mu to díky obdivuhodné hbitosti, ze které Gill byl stále rozzuřenější a rozzuřenější. A právě toho chtěl Thall dosáhnout. Bojovník v takovém stavu se často dopustí třeba jen nepatrné chybičky.

Jednu chvíli Thall podběhl Gillovu zvednutou paži a kopl ho pod koleno, načež mu hlavicí meče zasadil úder do nechráněného týlu. Než se Gill vzpamatoval, projel mu Thallův meč pod zadním plátem vazem a zakousl se do páteře. Tělo Timořana ochablo, aniž by se dověděl, jakým způsobem zemřel.

Ve chvíli, kdy se Rytíři pentagramu podařilo vyprostit meč z těla, na něho zaútočil další ozbrojenec. Thall se otočil, chytil ho za paži

a nacvičeným chvatem mu ji zkroutil za zády. Učítil tiché lupnutí, jak rameno útočníka vyskočilo z kloubu. Hrot meče se mu zařízl do hrdla, kde za sebou zanechal širokou brázdu.

Ze všech stran se ozývaly rozhořčené hlasy legionářů čekajících na poručíkův rozkaz, který by zpečetil Thallův život. Ten však nepřišel.

Důstojník Thalla vzrůstem nepřevyšoval, spíše naopak. Měl dlouhé vlasy barvy noci, které mu splývaly na ramena, a modré oči. Ruce zastrčil za široký řemen s dýkou a krátkým mečem, jaký si oblíbili důstojníci timorských legií. Rytíře pentagramu si se zájmem prohlížel od konečků vlasů až po špičky bot.

„Poručík Til z posádky v Údolí smrti,“ představil se.

„Thall.“

„Tak rychle porazit dva mé muže, aniž byste se zadýchal, je úctyhodný výkon. Kde jste se naučil takhle bojovat?“

Odpovědi mu bylo mlčení provázené chladným pohledem. Kdyby Thall prozradil, kdo ve skutečnosti je, nežil by déle než pár minut. V tom případě však byl připraven neprodat svou kůži lacino.

„Smím vědět, odkud přicházíte?“ změnil téma poručík.

„Z východu.“

„A máte namířeno?“

„Na západ.“

„Řeknete nám důvod?“

Thall místo odpovědi pokrčil rameny.

„Ten, kdo vás naučil zacházet se zbraněmi, musel být mistrem svého řemesla. Rád bych ho poznal. Třeba by se uvolil cvičit naše vojáky.“

„Pochybuji, protože nedávno odešel do Říše mrtvých.“

„Zatím je víc než pravděpodobné, že ho budete následovat,“ ušklíbl se poručík, „ale dokáží uznat odvahu, proto vám dám šanci. Pokud mě porazíte, můžete jít svou cestou. Nikdo vám nebude bránit.“

„A kdo mi to zaručí, když budete mrtvý?“

„Slovo důstojníka.“

„Zůstane mi všechno majetek?“

„Kromě zbraní, samozřejmě.“

„To je stejné jako smrt,“ poznamenal Thall a na tváři se mu objevil úsměv, „ale souhlasím.“

„Výborně!“

Důstojník si odepnul plášť a s tazeným mečem přistoupil k Thallovi, který už vyčkával s mírně pozdviženou zbraní. Kolem stojící vojáci ztichli. Slyšet byl jen vítr a hlasité dýchání dmoucích se plic.

Til vyrazil vpřed s čepelí namířenou na protivníkův krk. Thall však obratně udeřil v půlkruhu, aby odrazil špičku stranou. Timořan uskočil, protože mu hrot Thallova meče přešel po plátu brnění.

Oba kolem sebe kroužili s touhou zabít. Til najednou skočil dopředu a začal rychle sekat zprava doleva a shora dolů, jak hledal slabinu v rytířově obraně. Ale ať se snažil sebevíc, nedařilo se mu to. Pomalu se mu začínalo zdát, že stojí proti skále.

Bojovali chvíli, ale oba už byli propocení. Přihlízející stáli v tichém úžasu nad tempem, v jakém se boj odvíjel. Nikdo z nich však nepochyboval, jak skončí. Vždyť poručík byl nejlepším šermířem posádky!

Pak se ale stalo něco nečekaného. Rytíř pentagramu přiskočil i přes nebezpečně skloněnou důstojníkovu čepel k Tilovi, sevřel rukojeť meče oběma rukama a vrazil mu ji do břicha. Poručík se skácel k zemi a Thall padl s probodnutým stehnem vedle něj. Z rány mu prýštila jasně rudá krev.

Než vojáci stačili popadnout zbraně, aby pomstili velitelovu smrt, ze všech stran se na ně sesypali po zuby ozbrojení horalé. Jeden po druhém klesali k zemi s rozsekanými těly. Thall ještě stačil zahlédnout k němu kráčejícího mladíka střední postavy, krátce střižených vlasů, malými ústy a špičatým nosem. Pak se s ním zatočil svět a lidé se rozmazali.

První, co pocítil, byla do morku kostí pronikající bolest. Ztěžka se posadil, aby se rozhlédl. Noha ho páčila, v ústech měl sucho, hlava třeštěla bolestí, celý se koupal v potu. Už neležel v trávě na tartaroských pláních, ale v přepychově zařízené komnatě s vyřezávaným nábytkem a stěnami ověšenými zbraněmi snad ze všech koutů světa. Na podlaze byl rozprostřený koberec a dokořán otevřenými okny do místnosti pronikaly paprsky slunce.

Z udivení ho vytrhl pohyb závěsu zakrývající dveře vedoucí někam do rozzářeného dne. Na prahu stál mladík, kterého viděl jako posledního.

„Kde to jsem?“

„V tvrzi barona d'Alberta. Setkali jsme se včera na úpatí hor, pamatuješ?“

Thallovi se matně vybavilo setkání s hlídkou, boj s poručíkem i rána mečem, která ho málem stála život.

„Ty jsi vedl ty, co pobili vojáky? Proč?“

„Mám své důvody. Prozatím bys měl odpočívat.“

„D’Albert má pravdu, chlapče,“ ozvalo se z druhé strany. Thall se otočil za hlasem. K posteli přistoupil baronův lékař, posadil se na pelest a nůžkami rozstříhl obvazy obepínající Thallovu nohu.

„Hojí se rychle,“ poznamenal, „je to zajímavé. Ještě včera byla rozšklebená, zato dnes jsou okraje pěkně srostlé. Nikdy jsem se s takovou vitalitou nesetkal. Jak ti říkají?“

„Thall. “

„Mně říkají Soros, tohle je d’Albert. Pojd’, necháme našeho hosta o samotě, aby se co nejdříve zotavil,“ obrátil se na barona.

„Počkejte!“ snažil se je zastavit Thall.

Neotočili se, jen za sebou tiše zaklapli závoru dveří.

„Jsi si jistý?“ otočil se Soros na d’Alberta, jakmile se ocitli na chodbě.

„Naprosto. Nemůžu se mýlit.“